

The Holy See

Üzenet a betegek 14. világnapjára

XVI. Benedek pápa

Kedves Testvéreim!

2006. február 11-én, a Boldogságos Szűzanya Lourdes-i jelenésének liturgikus ünnepén tartjuk a Betegek XIV. Világnapját. Az elmúlt évben Yaoundé-ban (Kamerun), a Mvolyé-i Mária-kegyhelyen tartották a világnapot, amikor a hívek és főpásztoraik az egész afrikai kontinens nevében újból kifejezték lelkipásztori elkötelezettségüket a betegek iránt.

Az idei világnap helyszíne az ausztráliai Adelaide, ahol az események csúcspontjaként az Eucharisziát a Xavéri Szent Ferenc tiszteletére szentelt katedrálisban fogják ünnepelni, aki a keleti népek fáradhatatlan misszionáriusa volt. Az Egyház ilyen módon kívánja kifejezésre juttatni, hogy különös gondoskodással fordul a szenvedők felé, és ezúttal hívja fel a közvélemény figyelmét a mentális betegségekkel kapcsolatos problémákra, amelyek immáron az emberiség egyötödét érintik, valós és sajátos veszélyt jelentve a társadalomra és az egészségre.

Emlékezve arra, hogy tiszteletreméltó elődöm, II. János Pál pápa mekkora figyelmet fordított e nap megünneplésére, én is, kedves Testvéreim, szeretnék lélekben jelen lenni a Betegek Világnapján, és az egybegyűltekkal közösségben gondolni a világban élő mentális betegek helyzetére, valamint arra buzdítom az egyházi közösségeket, hogy legyenek az Úr szeretetteljes irgalmának és gondoskodásának tanúságtevői.

Sok országban még nem is léteznek erre vonatkozó törvények, más országokban, viszont hiányzik egy határozott állásfoglalás a mentális egészségre vonatkozólag. Meg kell említenünk azonban azt is, hogy Földünk különböző részein a fegyveres konfliktusok elhúzódása, az egymást követő borzalmas természeti katasztrófák és a terrorizmus elterjedése azon felül, hogy megdöbbentően magas számban okozták emberek halálát, a túlélők közül sokakra traumaként hatottak, amelyet aztán nagyon nehéz gyógyítani. A gazdaságilag fejlett országokban a szakemberek szerint a mentális betegség új formáinak gyökere a morális értékek elvesztése

során létrejött krízis helyzetekben rejlik. Növekszik a magány érzése, aláássák, sőt szétrombolják a társadalmat összetartó erők hagyományos formáit kezdve a család intézményétől, egészen a betegek kirekesztéséig, különösen is a mentális betegekkel szemben, akik családjuk és közösségük számára gyakran csak terhet jelentenek. Szeretném itt kiemelni mindazok érdemeit, akik különböző formában és szinteken munkálkodnak azért, hogy ne csökkenjen a szolidaritás lelkülete, hanem kitartóan viselik gondjukat ezeknek a testvéreinknek, magasztos emberi és evangéliumi értékekből merítve hozzá erőt.

Bátorítok mindenkit, aki azon munkálkodik, hogy minden mentális betegségben szenvedő hozzájusson a számára szükséges kezeléshez. Sajnos a világ sok részén nem kielégítő e betegek gyógykezelése, sőt hiányos vagy éppenséggel lesújtó állapotban van. A társadalmi környezet nem minden esetben fogadja be őket korlátjaik miatt és éppen ezért ütköznek nehézségekbe a számukra szükséges emberi és pénzügyi források felkutatása, amelyekre ugyanakkor szükség van. Fontos, hogy ezen a munkán belül jobban összehangolják a *közelítő terápiát és a betegséggel szembeni új érzékenységet*, hogy azoknak, akik ezen a területen dolgoznak lehetővé tegyék, hogy nagyobb hatékonysággal forduljanak a betegek felé és családtagjaikhoz, ha a családok egyedül nem lennének képesek beteg hozzátartozóiknak megfelelő segítséget nyújtani. A soron következő Betegek Világnapja jó alkalom a szolidaritás kifejezésére a családok iránt, akik mentális betegeket gondoznak.

Most hozzátok szeretnék szólni, kedves Testvéreim, akiket próbára tesz a betegség és hívni benneteket, hogy ajánljátok fel szenvedéseiteket Krisztussal együtt az Atyának, biztosak lévén abban, hogy a béketűréssel fogadott szenvedés érdemszerző és Isten jóakarátát közvetíti az egész emberiség számára. Nagyrabecsülésemet fejezem ki azoknak, akik otthonokban, nappali ellátást biztosító intézményekben, fejlesztési és gondozási otthonokban gondoznak benneteket, és arra buzdítom őket, hogy tegyenek meg mindent, hogy ne kelljen szükségét szenvednie senkinek az emberi méltóságot tiszteletben tartó orvosi, szociális, valamint lelkipásztori ellátásban. Az Egyház a lelkipásztorok munkáján keresztül mindig fel fogja ajánlani segítségét, annak teljes tudatában, hogy a szenvedők és gondozóik felé Krisztus szeretetéről és gondoskodásáról kell tanúságot tennie. A lelkipásztori munkatársakat, valamint az önkéntes szervezeteket és alapítványokat arra buzdítom, hogy konkrét kezdeményezéseikkel segítsék azokat a családokat, ahol mentális beteget gondoznak, valamint azt kívánom, hogy a befogadás és az együttérzés kultúrája növekedjen és még jobban elterjedjen, amelyet adott formában egészségügyi törvények garantálnak és konkrét megvalósulásukhoz a szükséges erőforrásokat biztosítják. Óriási szükség van azoknak a személyeknek a képzésére és továbbképzésére, akik a társadalomnak e nehéz területén dolgoznak. Minden keresztény elsődleges feladata és felelőssége hozzájárulnia ahhoz, hogy ezeknek a testvéreinknek ne sértsék emberi méltóságukat, hanem mindenkor elismerjék és tartsák tiszteletben.

Evez a mélyre! Krisztusnak ezen szavaival, amelyeket Péterhez és az apostolokhoz intézett, hívom én is világ minden közösségét és különösképpen azokat, akik a betegek szolgálatában

munkálkodnak, hogy Máriának, a *Betegek Gyógyítójának* segítségével tegyenek tanúságot Isten jószágáról és atyai gondoskodásáról. A Szent Szűz vigasztalja mindazokat, akiket a betegség megpróbál és őrizze meg azokat, akik a jó szamaritánus módjára, testi és lelki sebeiket enyhítve gondjukat viselik. Imáimban mindannyiukról megemlékezem, és mindannyiukra küldöm áldásomat.

Vatikán, 2005. december 8.

XVI. Benedek pápa

© Copyright 2005 - Libreria Editrice Vaticana

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana